

Albumin

نام اختصاری: Alb

سایر نام ها: آلبومین

بخش مورد انجام: بیوشیمی

نوع نمونه قابل اندازه گیری: سرم

حجم نمونه مورد نیاز: 0.5 ml

شرایط نمونه گیری:

۱. نیاز به ناشتایی نمی باشد.

۲. از مصرف غذاهای پرچرب قبل از انجام آزمایش اجتناب گردد.

ملاحظات نمونه گیری:

۱. سن و جنس بیمار در برگه آزمایش ثبت گردد.

۲. نمونه نباید به مدت زیاد (بیش از ۱۲ ساعت) در دمای اتاق بماند.

موارد عدم پذیرش نمونه: همولیز شدید نمونه موجب رد نمونه می گردد.

شرایط نگهداری: نمونه در 4°C به مدت ۵ ماه و در 20°C - به مدت ۴ ماه پایدار است.

کاربردهای بالینی: در تشخیص افتراقی بیماری های مرتبط با نسبت Alb به گلوبولین و ارزیابی وضعیت تغذیه ای بدن

روش متداول: فتومتریک، برموکزول گرین

مقادیر طبیعی:

3.5 - 5 g/dl

مقادیر مرجع برای اطفال کمتر از ۱۲ ماه تعیین نشده است.

تفسیر:

هیپرآلبومینمی (افزایش آلبومین) اهمیت تشخیصی کمی به جز در موارد دهیدراتاسیون دارد. موقعی که مقادیر آلبومین سرم یا پلاسما به کمتر از ۲ g/dl برسد ادم معمولاً ظاهر می شود.

عوامل مداخله گر:

در شرایط داخل بدن (invivo) مصرف استروئیدهای آنابولیک، کلوفیبرات، پروژسترون، اپی نفرین باعث افزایش و مصرف آلپوپورینول و استروژن باعث کاهش مقادیر می گردد. در شرایط آزمایشگاهی (invitro) دکستران افزایش دهنده پروتئین های تام سرم می باشند.

توضیحات:

مقادیر آلبومین به دست آمده با روش برموکزول گرین ممکن است با مقادیر حاصل شده با روش الکتروفورز یکسان نباشد.

منابع:

1. Tietz Textbook of Clinical Chemistry. Edited by CA Burtis, ER Ashwood. Philadelphia, WB Saunders Company, 1994
2. Peters T, Jr: Serum albumin. In The Plasma Proteins. Second edition. Vol 1. Edited by F Putnam, New York, Academic Press, 1975